

Sygn. akt II Ca 47/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Małgorzata Mróz

SO Aleksandra Żurawska

Protokolant: Agnieszka Ingram-Ciesielska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa S. (...) w N.

przeciwko W. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt I C 1014/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 450 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

Sygn. akt II Ca 47/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 15 października 2018 r., Sąd Rejonowy w pkt I zasądził od pozwanego W. L. na rzecz strony powodowej S. (...)w N. kwotę 2678,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty; w pkt II zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2541,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pkt II zwrócił stronie powodowej 284,45 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. L. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w N., os. (...), które wchodzi w skład zasobów S. (...)w N.. Na zasadzie pośrednictwa S. (...) w N. w latach 2014 – 2016 zaopatrywała lokal pozwanego między innymi w zimną i ciepłą wodę. Pismem z dnia 27 października 2015 roku pozwany zakwestionował przedstawione mu przez S. (...) w N. rozliczenie zużycia wody za okres od 1 lipca 2014 roku do 20 kwietnia 2015 roku. Uzasadnił to

czterokrotnym wzrostem zużycia wody według wskazań liczników. Zwrócił się z prośbą o rozliczenie kosztów zużycia wody według wartości średnich z poprzedniego okresu oraz o wymianę liczników. W odpowiedzi strona powodowa poinformowała pozwanego, że dokonana analiza zużycia wody za poprzednie okresy nie potwierdziła jego zarzutu wobec wskazań wodomierzy, podobnie jak sprawdzenie ich działania przez pracowników spółdzielni. W tej sytuacji pozwany został poinformowany o możliwości sprawdzenia działania wodomierzy przez uprawnioną firmę, lecz na jego koszt, po uprzednim złożeniu oświadczenia o zobowiązaniu do pokrycia kosztów sprawdzenia. W kolejnym piśmie pozwany zakwestionował ustalenia strony powodowej co do poprawności przeprowadzonej analizy i stwierdził, że skoro liczniki są własnością spółdzielni, to ich wymiana czy też badania są jej obowiązkiem. S. (...) w N. odnosząc się do stanowiska pozwanego ponownie wskazała, że przeprowadzona kontrola nie wykazała nieprawidłowości w działaniu wodomierzy, które posiadają pięcioletnią legalizację, a jeśli pozwany kwestionuje ich działanie, to istnieje możliwość poddania ich specjalistycznemu, badaniu ale po złożeniu przez pozwanego oświadczenia, że w przypadku niezasadnego zgłoszenia zobowiąże się do pokrycia wszystkich kosztów przeprowadzonej kontroli. Pozwany nadal domagał się wymiany wodomierzy i odmawiał zapłaty za zużycie wody według ich wskazań, na co strona powodowa wskazując na niedawną wymianę wodomierzy i okres ich legalizacji, zaproponowała wymianę ale po uiszczeniu opłaty po 108 złotych za wodomierz. W dniu 29 kwietnia 2015 roku w mieszkaniu pozwanego zostały zamontowane nowe wodomierze, posiadające legalizację, do pomiaru zużycia wody zimnej (nr fabryczny (...)) oraz do pomiaru zużycia wody ciepłej (nr fabryczny (...)). Wodomierz o nr fabrycznym (...) spełniał wymagania metrologiczne oraz w zakresie oględzin zewnętrznych. Wodomierz o nr fabrycznym (...) nie spełniał wymagań metrologicznych, gdyż przy minimalnym strumieniu objętości zaniża pomiar o 100%, co oznacza, że w ogóle nie rejestruje poboru wody. Wodomierz ten spełnia jednocześnie wymagania w zakresie oględzin zewnętrznych. Za okres od stycznia 2014 roku do grudnia 2016 roku pozwany zalega wobec strony powodowej z zapłatą za dostarczenie wody i jej podgrzanie na kwotę 2357,03 złotych, z czego za sezon 2014/2015 na kwotę 1077,85 złotych od dnia 15 października 2015 roku, zaś za sezon 2015/2016 na kwotę 1279,18 złotych do dnia 15 października 2016 roku oraz za opłaty eksploatacyjne za grudzień 2016 roku na kwotę 168,16 złotych. Na dzień 15 grudnia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie od wskazanych zaległości oraz za opóźnienie w uiszczaniu opłat czynszowych wyniosły 153,23 złote.

Rozważając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy zważył, że żądanie pozwu jest zasadne. Zdaniem Sądu, strona powodowa, wbrew twierdzeniom pozwanego, w sposób wystarczający, bo przekonujący, wykazała że doszło do poboru wody, co najmniej na poziomie przez nią wyliczonym, w tym w oparciu o wskazania wodomierzy poddanych w toku postępowania ekspertyzom O. (...) we W. oraz analizie biegłej sądowej. Te przekonanie oparto na dowodach zebranych w sprawie, w szczególności korespondencji pomiędzy stronami, świadectwach ekspertyz, opinii biegłej oraz wyliczeniu strony powodowej. Osią sporu pomiędzy stronami było ustalenie, czy wodomierze wskazały prawidłowy poziom zużycia wody przez pozwanego oraz czy pozwany kwestionując ich wskazania na etapie przesądowym miał prawo domagać się wymiany wodomierzy na koszt strony powodowej i do tego czasu wstrzymać się z zapłatą, czy też zobowiązany był do zastosowania się do pouczenia S. (...) odnośnie możliwości poddania wodomierzy specjalistycznemu badaniu, ale pod warunkiem, że poniesie tego koszty w razie stwierdzenia braku nieprawidłowości w ich działaniu. Opierając się na wydanych świadectwach ekspertyz Sąd Rejonowy ustalił, że wskazania wodomierza o nr fabrycznym (...) spełniał wszelkie wymagania do stwierdzenia prawidłowości ustalonego zużycia wody zimnej, zaś wodomierz o nr fabrycznym (...) nie spełniał wymagań metrologicznych, przy czym co istotne jedynie w zakresie minimalnego strumienia wody i to zaniżając pomiar o 100 %, co oznacza, że w minimalnym zakresie przepływu nie wykazywał w ogóle zużycia ciepłej wody. Z kolei opierając się na spostrzeżeniach biegłej i przeprowadzonej przez niej ocenie Sąd w pełni zaakceptował wniosek wydanych opinii, że za wcześniejszych okres, sprzed wymiany wodomierzy, wyliczenie przedstawione przez stronę powodową jest prawidłowe. W tym zakresie pozwany przedstawił żadnego przekonującego argumentu do ustalenia przeciwnego. Jak zaznaczono, istotną okolicznością wynikającą z przeprowadzonego badania wodomierza wody ciepłej było ustalenie braku pomiaru zużycia wody przy minimalnym jej przepływie. Dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie to ustalenie, zdaniem Sądu, nie mogło oznaczać zakwestionowania stanowiska strony powodowej, domagającej się zapłaty od pozwanego przy uwzględnieniu tego zaniżonego wskazania wodomierza. Alternatywne sposoby wyliczenia poziomu zużycia wody mają zastosowania do sytuacji braku wodomierza albo też takiego ustalenia w zakresie nieprawidłowości w jego działaniu, których nieuwzględnienie prowadziłoby do zawyżenia poziomu faktycznego zużycia wody. Tymczasem

w sprawie ryzyko takie nie zachodziło, skoro zakwestionowanie właściwości metrologicznych wodomierza nr (...) uzasadnione było zaniżeniem poziomu poboru wody, a wręcz brakiem jego pomiaru przy minimalnym strumieniu wody. W powyższym zakresie Sąd Rejonowy przyjął, że nie był związany opinią biegłej, gdyż jej wnioski sprowadzały się do interpretacji prawa, wskazania sposobu rozliczenia zużycia wody w oparciu o obowiązujące przepisy, a w tym zakresie wyłączną kompetencję ma sąd. Dlatego oparto się na wyliczeniu strony powodowej w zakresie poziomu zużycia wody w całym spornym okresie. Pozostałe elementy tego wyliczenia nie były kwestionowane przez pozwanego. Podobnie nie była kwestionowana brakująca należność czynszowa za grudzień 2016 roku jak i wysokość naliczonych na dzień 15 grudnia 2016 roku odsetek ustawowych od zaległości pozwanego wobec strony powodowej. Nie mniej Sąd pierwszej instancji dokonał analizy dokumentów obrazujących wyliczenia strony powodowej, nie dopatrując się w nich żadnych elementów podważających ich prawidłowość, a tym samym wiarygodność. Sąd uznał też, że treść korespondencji pomiędzy stronami, w połączeniu z zapadłym rozstrzygnięciem, w sposób oczywisty przesądzała o odpowiedzialności pozwanego za wynik procesu. Trudna do zaakceptowania jest sytuacja, w której spółdzielnia mieszkaniowa miałaby być uznana za zobowiązana do wymiany wodomierza, bądź jakiegokolwiek innego urządzenia pomiarowego albo do poddania go na własny koszt specjalistycznemu badaniu, tylko na tej podstawie, że pomiary tego urządzenia zostałyby zakwestionowane przez właściciela lokalu. W ocenie Sądu stanowisko takie byłoby ze wszech miar niesłuszne. Obowiązkiem s. jest zamontowanie urządzeń pomiarowych spełniających wymagania w zakresie ich legalizacji, przeprowadzanie kontroli ich działania, także na żądania właściciela lokalu, zaś w razie sporu pomiędzy właścicielem a spółdzielnią, co do prawidłowości wskazań, zastosowanie powinny mieć zasady bazujące choćby szcątkowo na regułach ciężaru dowodu. To oznacza, że jeśli właściciel będąc przekonany o niewłaściwym działaniu urządzenia pomiarowego, domaga się poddania go specjalistycznemu badaniu, powinien bądź wyłożyć kwotę na pokrycie kosztów takiego badania, bądź chociażby zadeklarować, że pokryje te koszty w razie stwierdzenia, że jego przekonanie było błędne. Tym bardziej, jeśli żądanie właściciela sprowadza się do wymiany urządzenia, to powinien z góry wyłożyć koszty zakupu i montażu. Żadnej z tych reguł, zdaniem Sądu, pozwany nie uczynił zadość, co oznacza, że ponosi pełną odpowiedzialność za wynik procesu, gdyż dał podstawy do wytoczenia powództwa. Do kosztów procesu należnych stronie powodowej sąd zaliczył 926,15 złotych tytułem kosztów poniesionych na demontaż wodomierzy i poddanie ich badaniu specjalistycznemu, 715,55 złotych tytułem wydatku na opinię biegłej oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 złotych. Sąd Rejonowy uznał, że nie jest usprawiedliwione domaganie się podwójnej wysokości stawki minimalnej, gdyż w sprawie nie zaszły żadne z okoliczności przewidzianych w przepisie § 15 ust. 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd zwrócił stronie powodowej części niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

W apelacji od powyższego wyroku, pozwany zaskarżając go w całości, zarzucił:

1. naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 232 kpc poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny przy braku jego wszechstronnego rozważenia w tym przez błędną ocenę opinii biegłej sądowej z dnia 7 listopada 2017 roku i z dnia 17 czerwca 2018 roku;
2. naruszenie art 227 kpc i art. 299 kpc albowiem oddalenie wniosków o przesłuchanie w charakterze świadka J. L. oraz przesłuchania stron w tym zwłaszcza pozwanego skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sposobu przeprowadzenia reklamacji przez stronę powodową odnośnie rozliczenia wody oraz w zakresie trybu życia pozwanego na co zwracała uwagę biegła sądowa w opinii z dnia 7 listopada 2017 roku;
3. naruszenie art. 245 kpc przez potraktowanie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci wyliczeń rozliczenia wody dokonanych przez stronę powodową w oparciu o wyniki niesprawnego wodomierza i następnie wbrew § 18 Rozporządzenia M. (...) z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jako dokumentu specjalistycznego w sytuacji zakwestionowania ich przez pozwanego;
4. naruszenie art. 328 § 2 kpc polegające na braku wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz lakonicznych rozważaniach sprowadzających się do ogólnego stwierdzenia, że zobowiązania pozwanego z tytułu rozliczenia

wody były prawidłowo dokonane, pomimo że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika wprost, iż przedmiotowe zobowiązania były nieprawidłowo rozliczane;

5. naruszenie art. 98 kpc w zw. z art. 102 kpc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie z uwagi na złożoną przez pozwanego reklamację w przedmiocie rozliczenia przez stronę powodową wody za sporny okres, która nie została rozpatrzona w sposób właściwy zachodziły podstawy do jego zastosowania;

6. naruszenie art. 6 kc i § 18 rozporządzenia M. (...) z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków polegające na przyjęciu, że strona powodowa prawidłowo rozliczyła pobór przez pozwanego wody w spornym okresie podczas gdy z dowodów sprawy w postaci opinii biegłej sądowej oraz świadectw ekspertyzy badania wodomierzy wynika, że przedmiotowe zobowiązania rozliczono nieprawidłowo;

7. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu - wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu oraz wbrew wyżej cytowanemu rozporządzeniu - że strona powodowa w sposób wystarczający udowodniła, iż doszło do poboru wody, co najmniej na poziomie przez nią wyliczonym, a pozwany, który kwestionował sprawność wodomierzy winien z góry wyłożyć kwotę potrzebną na ich specjalistyczne badania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę wziął pod uwagę ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, gdyż znajdują one oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd I instancji prawidłowo również zastosował przepisy prawa. Przechodząc do oceny zarzutów wskazanych w apelacji, trzeba stwierdzić, że nie są one słuszne. Skarżący zarzucił, że Sąd orzekający błędnie ocenił materiał dowodowy, tj. opinię biegłej sądowej z zakresu instalacji i sieci sanitarnych, poprzez stwierdzenie, że opinia biegłej nie jest wiążąca i pominięcie stwierdzenia, iż strona powodowa dokonała nieprawidłowego rozliczenia należności za ciepłą wodę za okres od 29 kwietnia 2015r do 15 grudnia 2015r. Z tym argumentem jednak nie sposób się zgodzić, należy bowiem pamiętać, że opinia, podobnie jak każdy inny środek dowodowy, podlega ocenie sądu orzekającego. Ponadto, żeby skutecznie postawić zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc skarżący musi wykazać, że Sąd orzekający uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. W przedmiotowej sprawie biegła stwierdziła, że za okres od 29 kwietnia 2015r do 15 grudnia 2016r strona powodowa dokonała nieprawidłowego rozliczenia należności za ciepłą wodę, bo wodomierz nie mógł być stosowany do celów pomiarowych. Jednak jak wynika, ze świadectwa ekspertyzy z dnia 26 marca 2018r wystawionego przez O. (...) we W. /k.(...) przedmiotowy wodomierz przy przepływie wody maksymalnym, średnim i minimalnym zaniżał zużycie wody i jego wskazania były niedoszacowane in minus. W takiej sytuacji przyjęcie przez Sąd Rejonowy rozliczeń ciepłej wody dokonanych przez stronę powodową na podstawie tego właśnie wodomierza w żaden sposób nie naruszało interesów pozwanego i z tych względów było ono dopuszczalne. Trzeba również wskazać, że biegła w opinii uzupełniającej z dnia 17 czerwca 2018r / k. (...) / w sposób nieuprawniony zasugerowała, że za okres od 29 kwietnia 2015r do 15 grudnia 2016r rozliczenie ciepłej wody powinno być dokonane na podstawie rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe rozporządzenie nie może mieć w niniejszej sprawie żadnego zastosowania i nie może być ono podstawą do rozliczenia wody między stronami, gdyż jak wynika z § 1 ust. 1 pkt 3 tego rozporządzenia określa ono warunki prowadzenia rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków. Tutaj zaś mamy do czynienia z rozliczeniem za wodę dokonywanym pomiędzy zarządcą nieruchomości, a właścicielem lokalu mieszkalnego. Zupełnie również nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, iż biegła w opinii swej stwierdziła, że w całym okresie rozliczeniowym objętym pozwem rozliczenie z tytułu ciepłej wody było nieprawidłowe. W opinii uzupełniającej z dnia 17 czerwca 2018r /k.(...)/ biegła wyraźnie stwierdziła, że jeśli chodzi o ciepłą wodę, to rozliczenie dokonane przez stronę powodową w okresie od 1 stycznia 2014r do 29 kwietnia 2015r było prawidłowe.

Kolejny zarzut dotyczył naruszenia art. 227 kpc i art. 299 kpc poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze św. J. L. oraz o przesłuchanie stron, co miało skutkować błędnymi ustaleniami w zakresie sposobu załatwienia reklamacji dotyczących zużycia wody przez pozwanego. W ocenie Sądu Okręgowego kwestie związane ze sposobem załatwienia przez stronę powodową reklamacji zgłaszanych pozwanego, dotyczących rozliczenia zużytej wody nabrały mniejszego znaczenia po dokonaniu w trakcie postępowania sprawdzenia wodomierzy przez O. (...) we W.. Z przedstawionych przez ten urząd świadectw wynika jednoznacznie, że wodomierz zimnej wody był prawidłowy i mógł być stosowany do pomiarów / k. (...)/, zaś wodomierz wody ciepłej nie powinien być stosowany do pomiarów, bo zaniżał on ilość zużytej wody. Ponadto należy podkreślić, że biegła stwierdziła, że w okresie od 29 kwietnia 2015r do 15 grudnia 2016r rozliczenie z tytułu zimnej wody było prawidłowe. Trzeba też zauważyć, że strona powodowa wielokrotnie oferowała pozwanemu możliwość sprawdzenia wodomierzy przez urząd miar, ale pozwany wyraźnie i jednoznacznie domagał się jedynie wymiany tychże wodomierzy. W takich okolicznościach trudno zgodzić się z twierdzeniem biegłej, że strona powodowa powinna była z własnej inicjatywy i nawet wbrew wyraźnej woli pozwanego oddać wodomierze do sprawdzenia. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, nie doszło do naruszenia art. 227 kpc i art. 299 kpc, gdyż przeprowadzenie tych dowodów nie było konieczne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Skarżący w apelacji zarzucił również naruszenie art. 245 kpc oraz § 18 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r. Zdaniem pozwanego rozliczenia przedstawione przez stronę powodową są jedynie dokumentem prywatnym i były one wyliczone w oparciu o niesprawny wodomierz, zaś jak stwierdziła biegła powinny być one dokonane na podstawie wymienionego wyżej rozporządzenia. Tymczasem ze względów opisanych wyżej przedmiotowe rozporządzenie nie mogło stanowić podstawy rozliczeń zużytej wody pomiędzy stronami, zaś wyliczenia przedstawione przez stronę powodową zostały pozytywnie zweryfikowane przez biegłą, zwłaszcza jeśli chodzi o zimną wodę, co do ciepłej wody Sąd Okręgowy powyżej uzasadnił z jakich przyczyn te rozliczenia mogły być dokonane również w oparciu o wskazania wodomierza / jak wynika bowiem ze świadectwa urzędu miar wodomierz ten zaniżał odczyt pobranej wody /.

Zdaniem W. L. Sąd Rejonowy sporządził również uzasadnienie wyroku, które nie odpowiada wymogom określonym w art. 328 § 2 kpc. Z tym stwierdzeniem jednak nie można się zgodzić, należy bowiem pamiętać, że zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem sądowym zarzut taki może odnieść skutek tylko wyjątkowo, tj. wówczas gdy uzasadnienie Sądu jest na tyle lakoniczne, iż uniemożliwia ono dokonanie kontroli instancyjnej zapadłego rozstrzygnięcia. O takiej zaś sytuacji na pewno nie można mówić w przedmiotowej sprawie.

Skarżący zarzucił również Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 98 kpc w zw. z art. 102 kpc poprzez niezastosowanie tego ostatniego przepisu. Zdaniem pozwanego skoro strona powodowa rozpatrzyła jego reklamację w sposób niewłaściwy, to zaistniały przesłanki do nieobciążania go kosztami procesu. Z tą argumentacją nie sposób się zgodzić, przepisie art. 102 kpc zezwala bowiem Sądowi na odstąpienie od obciążania kosztami procesu strony przegrywającej, ale jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma jednak podstaw, by w niniejszej sprawie zastosować przywołany wyżej przepis. Nawet bowiem jeśli przyjąć, że strona powodowa w sposób niewłaściwy przeprowadziła sprawdzenie wodomierzy, to jednak należy zauważyć, że wielokrotnie proponowała ona pozwanemu sprawdzenie tych urządzeń w urzędzie miar, jednak pozwany konsekwentnie obstawał przy wymianie wodomierzy. W takiej sytuacji z uwagi na brak innych okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od ogólnej zasady ponoszenia kosztów postępowania, rozstrzygnięcie Sądu w tym przedmiocie należało uznać za słuszne.

Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie doszło również do obrazy art. 6 kc, gdyż strona powodowa nie udowodniła swego żądania. Tego stanowiska Sąd Okręgowy jednak nie podziela. Roszczenie powodowej spółdzielni zostało bowiem zweryfikowane przez biegłą, która potwierdziła, że rozliczenie za zimną wodę w okresie od 1 stycznia 2014r do 15 grudnia 2016r rozliczenie zimnej wody było prawidłowe /k (...)/, również rozliczenie ciepłej wody za okres od 1 stycznia 2014r do 29 kwietnia 2015r było prawidłowe / k. (...)/, tak więc w tym zakresie Sąd Rejonowy wydając wyrok oparł się nie tylko na wyliczeniach strony powodowej, ale przede wszystkim na opinii biegłej. Z uwagi zaś na to, że wodomierz wody ciepłej zamontowany od 29 kwietnia 2015r zaniżał pobór wody ciepłej, Sąd Rejonowy miał

podstawy by uznać, że rozliczenie wody na podstawie jego wskazań jednak nie narusza interesów pozwanego. Należy także podkreślić, że jak wynika z opinii biegłej oba wodomierze miały ważną legalizację przez cały sporny okres, tak więc trudno kwestionować prawidłowość ich wskazań / stwierdzenia te nie dotyczą oczywiście wodomierza ciepłej wody zamontowanego od dnia 29 kwietnia 2015r, ale jego wadliwość polegała na zaniżeniu wskazań pobranej wody /.

W końcu jeśli chodzi o ostatni zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, to co do faktu wykazania ilości zużytej wody Sąd Okręgowy wskazał wyżej z jakich przyczyn uznał, że okoliczność ta została wykazana przez stronę powodową. Jeśli zaś chodzi o kwestie związane z koniecznością wyłożenia pieniędzy za zbadanie wodomierza, to należy przypomnieć, że według biegłej zasada rozliczenia kosztów badania wodomierza praktykowana między zakładami wodociągowymi i odbiorcami polega z reguły na tym, że opłatę ponosi ten, kto poddaje w wątpliwość wskazania wodomierza, mimo ważnej legalizacji / k. (...)/. Skoro więc to pozwany kwestionował prawidłowość wodomierzy posiadających odpowiednią legalizację, to on wstępnie powinien pokryć koszty związane ze sprawdzeniem wodomierzy. Oczywiście kwestie te zasadniczo powinny zostać ujęte w regulaminie S., po to by zasady związane z tym problemem były klarowne i z góry znane właścicielom lokali.

Reasumując, mając na uwadze wszystkie wyżej podniesione okoliczności, apelacja pozwanego jako nieuzasadniona musiała podlegać oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano w oparciu o przepis art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.

(...)